

Beretningen skal aflægges af konferencen selv, i de år den mødes, og ellers af styrelsesrådet. Det er fastslået, at beretningen skal aflægges gennem ECOSOC, der kan medsende sine kommentarer til generalforsamlingen.

Rent organisatorisk er UNCTAD's arbejde således principielt lagt i de rammer, som de vestlige lande stiledede efter. UNCTAD har hverken fået status som en særorganisation, således som østblokken og mange udviklingslande gerne havde set, eller blot som et relativt selvstændigt organ under generalforsamlingen som f. eks. Specialfondene og UNICEF. Der er dog grund til at tro, at UNCTAD-sekretariatet i praksis vil få langt større selvstændighed end andre afdelinger i FN-sekretariatet. Det falder således i øjnene, at UNCTAD-sekretariatets chef, Dr. R. Prebisch, bærer titlen generalsekretær og ikke „Under-Secretary“ som hans øvrige kolleger i FN-sekretariatet. Det er også straks fra starten klart, at de resolutioner med adresse til FNs administration, som UNCTAD's styrelsesråd vil vedtage i fremtiden, i hovedsagen vil blive rettet til UNCTAD's generalsekretær og ikke som i andre FN-organer til FNs generalsekretær. Denne tendens vil svare til u-landenes ønske på Genève-konferencen om, at UNCTAD skulle have et „intellektuelt uafhængigt sekretariat“, hvilket udtryk fremkaldte kraftige reaktioner fra de vestlige repræsentanter, hvorfor det trådte i baggrunden. Glemte er det imidlertid næppe.

Et forhold som kan accentuere UNCTAD-sekretariatets særstilling i forhold til andre afdelinger af FN-sekretariatet, er det for øjeblikket uløste spørgsmål om dets geografiske placering. U-landenes seneste ønske er en samlet placering i Genève, men en opdeling af sekretariatet mellem Genève og New York er mest sandsynlig, formentlig med hovedvægten i Genève.

UNCTAD adskiller sig foreløbig klart fra visse andre internationale organer, f. eks. GATT, ved ikke at være noget egentligt forhandlingsorgan, i hvilket specifikke regler, i GATTs tilfælde vedrørende international handel, drøftes mellem lande, som derefter forpligter sig til at overholde vedtagne regler. U-landenes ønsker går i retning af at give UNCTAD's rekommandationer en mere

forpligtende karakter og at gøre UNCTAD til et debatteringsforum ad modum det økonomiske og sociale råd, i hvilket spørgsmål om handel og udvikling hidtil har været debatteret og resolutioner derom vedtaget. På baggrund af u-landenes stærke ønsker om at UNCTAD skal føre til praktiske resultater, og på baggrund af UNCTAD's næsten universelle medlemskreds (konferencen selv har 122 medlemmer og styrelsesrådet 55) vil de vestlige lande næppe ret længe kunne fastholde, at UNCTAD kun er et forum for debat. På Genève-konferencen blev u-landenes problemstillinger debatteret og nogenlunde klarlagt. U-landene præsenterede da for første gang deres synspunkter over for den industrialiserede verden som en enig blok, og det kan ikke forventes, at de vil acceptere, at deres livsvigtige udviklingsproblemer ikke tages op til konkret og positiv overvejelse fra de industrialiserede landes side.

3. Udviklingslandenes forhåbninger.

U-landene knytter meget store forhåbninger til UNCTAD's muligheder for at fremme deres økonomiske og sociale udvikling, specielt gennem en forbedring af deres handelsvilkår. U-landenes hovedproblem er „the trade gap“, d. v. s. deres nuværende underskud på handelsbalancen med industrilandene samt den potentielle fremtidige forøgelse af underskuddet som følge af den langsomme stigning i u-landenes indtægter fra eksport af råvarer (hyppigt til faldende priser) jævnsides med en kraftigere stigning i importen fra industrilandene af både forbrugsgoder og produktionsmidler (overvejende til stigende priser). U-landene ønsker, at UNCTAD skal blive et forum for konstruktive drøftelser mellem „det rige nord og det fattige syd“. De stiler mod en formulering af nye principper for den internationale handel og arbejdsdeling, og de håber på snarlige praktiske resultater i form af konkrete indrømmelser fra industrilandene til u-landene, f. eks. gennem råvareoverenskomster, ved præferencebehandling af u-landenes industrielle produktion på de udviklede landes markeder og ved særlige lempelige ordninger til finansiering af „the trade gap“ i øvrigt.